

ἩΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ἐκτος

Συνδρομὴ ἰτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἰτησίαι.—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

8 Ὀκτωβρίου 1878

Σφραγὶς
ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΧΑΡΤΟΣΗΜΟΥ ΕΝ ΕΤΕΙ 1824

Ἡ ἀνωτέρω σφραγὶς ἐλήφθη ἐξ ἐνοικιαστηρίου, συνταχθέντος ἐν ἔτει 1824 ἐν Μεσολογγίῳ, ἐνώπιον τοῦ τότε ἀστυνόμου τῆς πόλεως ταύτης. Τὸ πρωτότυπον τοῦ περιέργου τούτου ἐγγράφου ἐκοινοποιήθη ἡμῖν ὑπὸ τινος ἀναγνώστου τῆς Ἑστίας. Σ. τ. Δ.

ΟΛΙΒΕΡ ΤΟΥΙΣΤ

Ἐκ τῶν τοῦ Καρόλου Δίκενς.

Συνέχεια· ἰδὲ σελ. 627.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Λεπτομέρειαι περὶ τοῦ βίου τοῦ Ὀλιβερ παρὰ τῷ κυρίῳ Μπράουνλφ. — Ἀξιοσημείωτος πρόρρησις κυρίου τινὸς Γκρίμουιγκ περὶ τοῦ παιδίου.

Ὁ Ὀλιβερ συνῆλθεν εἰς ἑαυτὸν ταχέως ἐκ τῆς λιποθυμίας, ἣτις ἐπῆλθεν αὐτῷ ἐκ τῆς ἐπιφωνήσεως τοῦ κυρίου Μπράουνλφ. Οὗτος δὲ καὶ ἡ κυρία Μπέντγουν ἀπέφυγον ἐπιμελῶς νὰ τῷ κάμωσι λόγον περὶ τῆς εἰκόνας, καὶ ἡ συνδιάλεξις δὲν περιστρέφετο πλέον οὔτε εἰς τὰ συμβάντα, οὔτε εἰς τὰ περὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ Ὀλιβερ, ἀλλ' εἰς ἀντικείμενα κατ'ἀλληλα νὰ διασκεδάσωσιν αὐτὸν χωρὶς νὰ τῷ προξενώσιν ἐντύπωσιν. Ἦτο ἀκόμη πολὺ ἀδύνατος καὶ δὲν ἐμπόρει νὰ σηκωθῇ διὰ νὰ προγευματίσῃ· ἀλλ' ὅταν τὴν ἐπαύριον κατέβη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς οἰκονόμου, ἡ πρώτη αὐτοῦ κίνησις ἦν νὰ ρίψῃ ἀπλοστον βλέμμα εἰς τὸν τοίχον ἐλπίζων νὰ ἐπανίδῃ τὴν εἰκόνα τῆς ὠραίας κυρίας· ἀλλ' ἡ προσδοκία του διεψεύσθη, διότι ἡ εἰκὼν ἔλειπε.

«Ἄ! βλέπεις, εἶπεν ἡ οἰκονόμος, ἦν δὲν διέλαθε τὸ βλέμμα τοῦ Ὀλιβερ· δὲν εἶναι πλέον ἐκεῖ.

— Τὸ βλέπω, κυρά, εἶπεν ὁ Ὀλιβερ στένων· διατὶ τὴν ἐπῆραν;

— Τὴν ἐξεκρέμασαν, παιδί μου, ἀπεκρίνατο ἡ πρεσβυτίς, διότι ὁ κύριος Μπράουνλφ εἶπεν ὅτι ἡ θεὰ αὐτῆς τῆς εἰκόνας ἐφαίνετο πῶς σοῦ ἔκαμνε κακὸν καὶ ἐδυσκόλευεν ἴσως τὴν θεράπειάν σου.

— ὦ! ὄχι, κυρά, δὲν μοῦ ἔκαμνε κακὸν, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Ὀλιβερ μετὰ ζωηρότητος. Τὴν ἀγαποῦσα παραπολύ!

— Μπα! μπα! εἶπεν ἡ πρεσβυτίς φαιδρῶς· κάμνε νὰ γίνῃς καλὰ γρήγορα καὶ θὰ τὴν βάλουν πάλιν ἔς τὴν θέσιν της. Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι. Τώρα ἄς ὀμιλήσωμεν διὰ τίποτε ἄλλο.»

Ἡ ἀγαθὴ πρεσβυτίς εἶχεν ἐπιδαψιλεύσει τοσαύτας φιλοστόργους φροντίδας τῷ Ὀλιβερ, ὥστε ἐκεῖνος ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ καὶ νὰ μὴ τῇ ὀμιλήσῃ περὶ τῆς εἰκόνας· ἤκουσε τοῦναντίον μετὰ προσοχῆς ὅσα ἐκείνη τῷ διηγείτο περὶ μιᾶς καλῆς καὶ ὠραίας ἀδελφῆς, ἣν εἶχε, ἡ ὁποία ὑπανδρεύθη ἕνα ὠραῖον καὶ καλὸν ἄνθρωπον, μὲ τὸν ὁποῖον συνέζη εἰς τὴν ἐξοχὴν· περὶ τοῦ υἱοῦ της, ὅστις ἦτο ὑπάλληλος ἐμπόρου τινὸς ἐν Ἰνδικῇ, καὶ ὅστις ἦτο ἐπίσης πολὺ καλὸς νέος καὶ τῇ ἔγραψε τέσσαρας φορὰς τὸν χρόνον τόσον ὠραίας ἐπιστολάς, ὥστε καὶ μόνον συλλογιζομένη αὐτὰς δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά της. Ὅτε δὲ διὰ μακρῶν ἐπεξέτεινε τὸν λόγον ὀμιλοῦσα περὶ τῆς τελειότητος τῶν τέκνων της καὶ περὶ τῶν προτερημάτων τοῦ μακαρίτου συζύγου της, ὅστις ἦτο ἐξαιρετὸς ἄνθρωπος, ἀποθανὼν πρὸ εἰκοσιῆς ἀκριβῶς ἐτῶν, ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ τέτου. Μετὰ τὸ τέιον, ἐπεχείρησε νὰ δεῖξῃ εἰς τὸν Ὀλιβερ πῶς παίζεται τὸ χαρτοπαίγνιον cribbage, ὅπερ ἐκεῖνος ἔμαθεν ἀμέσως. Ἐπαιζαν λοιπὸν ἁμῶς μετὰ μεγάλης σοβαρότητος, ἕως οὗ ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ πῆν τὸ παιδίον ὀλίγον θερμὸν οἶνον, ἀνακατωμένον μὲ νερόν, ἐμβάπτον ἐν αὐτῷ μίαν φέταν καψαλισμένου ψωμίου προτοῦ κατακλιθῆ.

Ἦσαν εὐτυχεῖς αἱ ἡμέραι τῆς ἀναρρώσεως αὐτοῦ διὰ τὸν Ὀλιβερ· περὶ αὐτὸν τὸ πᾶν ἦν γαλήνιον, καθάριον, ἐπιμεμελημένον, καὶ τοσαύτας καλοκάθους φροντίδας ἐπεδαψίλευον αὐτῷ, ὥστε μετὰ τὴν ἐλγεινότητα τοῦ προτέρου βίου του, τῷ ἐφαίνετο νῦν ὅτι εὕρισκετο εἰς τὸν παράδεισον. Ὅταν ἀνέλαβεν ἐπαρκεῖς δυνάμεις ἵνα ἐνδύθῃ, ὁ κύριος Μπράουνλφ ἐχορήγησεν αὐτῷ νέα ἐνδύματα, ἐν κασκέττον καὶ ὑποδήματα. Εἶπον εἰς τὸν Ὀλιβερ ὅτι ἠδύνατο νὰ διαθῆσθαι κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ τὰ παλαιὰ του ἐνδύματα· τὰ ἔδωκε λοιπὸν ἀμέσως εἰς μίαν ὑπηρέτριαν, ἣτις πολὺ τὸν περιεποιεῖτο, παρακαλῶν αὐτὴν νὰ τὰ πωλήσῃ εἰς κἀνένα Ἑβραῖον καὶ νὰ